

елинъ, разбира се, той така и мислилъ. Но ето сега, че въ сърдцето му се запалѣ искра. Той се пита: грѣкъ ли съмъ, българинъ ли съмъ?

Като вървѣлъ тъй замисленъ по улицата въ Одеса, Василъ Априловъ се изправилъ предъ една книжарница. Една книга се изпрѣчила предъ очитѣ му съ заглавие: „*Старитѣ и днешнитѣ българи.*“ Василъ купилъ книгата, отишелъ у дома си и седналъ съ голѣма жажда да я чете, за да види, какви сж тия българи и дали неговиятъ габровски родъ не е български. Колкото прочиталъ страницитѣ на книгата, толкова душата му се разведрявала. Както въ тъмна стая внесена отъ вѣнъ свѣщъ или лампа, освѣтлява всичкитѣ стени и кѣтове, така и душата на Априлова се просвѣтила отъ прочетената книга. Той станалъ отъ масата бодро, ударилъ съ ржка по книгата и отъ все сърдце извикалъ:

— Истина било! Има голѣмъ български народъ. Моитѣ родители сж българи отъ Габрово. Тогава и азъ съмъ българинъ. И, колко е жално, че азъ досега това не съмъ знаелъ!

Априловъ прегледалъ, кой и кога е написалъ книгата? Видѣлъ, че тази будителна за него книга е написана отъ *Юрий Ивановичъ Венелинъ*, украински русинъ, роденъ презъ 1802 г. въ с. Велика Тибова (Карпатска Украина). Юрий билъ ученъ човѣкъ и отишелъ въ Кишиневъ (Бесарабия). Единъ руски генералъ, на име Инзовъ, го изпратилъ да иде покрай Дунава, да мине рѣката и стигне до Стара планина (Балкана), за да види, какви хора, освенъ турцитѣ, живѣятъ по тѣзи мѣста. Гърци ли сж тѣ, или други. Венелинъ презъ 1830 г. дошелъ и обиколилъ всички земи отъ Дунава до Стара планина и видѣлъ, че тука живѣятъ *българи*. Затова той написалъ книга за старитѣ и днешнитѣ българи, за да я прочетатъ руситѣ, защото и тѣ не знаели сигурно, каквъ народъ населява Дунавската равнина. Именно тази книга прочелъ Василъ Априловъ и веднага отишелъ при